

lægges Betaling for Erhvervelse af Gravpladser paa Kirkegaarden, dog at der altid skal være Adgang for ubemidlede til at faa en sømmelig Gravplads udlagt uden Vederlag. Disse Gravpladser maa ikke henlægges til en særlig Afdeling paa Kirkegaarde.

Stk. 2. Naar Familiegravsteder — bortset fra de i § 24, Stykke 1, omhandlede Tilfælde — ønskes udlagt for Sognets til Folkekirken hørende Beboere, saavel som naar Gravsteder ønskes bevaret ud over den i Vedtægten bestemte Fredningstid fra den længstlevendes Begravelse, skal saadant Ønske imødekommes, mod at der erlægges en i Vedtægten derfor fastsat Betaling.

Stk. 3. For udensognsboende, der enten har Ægtefælle, Forældre eller Børn begravet paa Kirkegaarden, eller som paa særlig Maade har været knyttet til Sognet, gælder de samme Bestemmelser. I opstaaende Tvivlstilfælde tilfalder den endelige Afgørelse Stiftsøvrigheden.

Stk. 4. Hvor Pladsforholdene tillader det, kan der ogsaa udlægges Begravelsesplads for andre udensognsboende mod en i Vedtægten fastsat Betaling, der dog bør være væsentlig højere end den for de i Stykke 2 og 3 omhandlede Tilfælde fastsatte.

Stk. 5. Personer, som ikke tilhører Folkekirken, har Ret til at erholde Begravelsesplads udlagt paa Folkekirkens Kirkegaarde i de Sogne, hvor de bor, for saa vidt der ikke i Sognet findes nogen kommunal Kirkegaard eller Kirkegaard for det Trossamfund, som de tilhører. Den Betaling, der herfor skal ydes, fastsættes i Vedtægten under Hensyntagen til, at saadanne Personer ikke deltager i Udgifterne til Kirkegaardens Vedligeholdelse og Drift.

Stk. 6. Al Betaling, der erlægges i Henhold til Bestemmelserne i denne Paragrafs Stykke 2—5, oplægges blandt Kirkens Midler og kan anvendes til Hjælp ved Afholdelsen af Udgifterne ved Kirkegaardens Udvidelse eller paa anden Maade til Kirkegaardens Bedste.

Stk. 7. Ved Kirkegaarde, hvor der hidtil har været henlagt Gravsteder til faste Ejendomme i Sognet, bortfalder denne Ordning, efterhaanden som de nuværende Indehaveres Ejendomsret til den paagældende Ejendom ophører, og Gravstederne indgaar derefter under de i denne Lov givne almindelige Regler.

§ 26.

Stk. 1. Gitterværk om Gravsteder maa ikke anbringes uden Kirkegaardsbestyrelsens Samtykke, og saadan Tilladelse bør kun gives under fornøden Hensyntagen til de omliggende Gravsteder.

Stk. 2. Ved Udvidelser eller Nyanlæg af Kirkegaarde kan det i Vedtægten bestemmes, at Gravstederne kun maa hegnes med levende Hegn, ligesom Kirken i saadanne Tilfælde kan overtage saavel Plantningen af Hegnene som disses Vedligeholdelse.

Stk. 3. Mindesmærker, der ved deres Størrelse eller Form vil virke skæmmende paa Kirken eller Kirkegaarden, eller hvis Indskrifter maa anses for upassende, maa ikke anbringes og kan af Synet forlanges fjernet. [Synets Afgørelser herom kan dog indankes for Ministeriet.

Stk. 4. Synet skal paase, at saadanne Ligstene eller Mindesmærker, som enten kan tjene til Kirkegaardens Prydelse eller til at bevare Mindet om fortjente Mænd og Kvinder, ikke fjernes fra Kirkegaarden.

§ 27.

Stk. 1. Ønsker Menighedsraadet et Lighus opført paa Kirkegaarden eller paa Kirkens Grund enten paa Kommunalbestyrelsens eller Kirkens Bekostning eller ved Midler, der er tilvejebragt ad frivillig Vej, og en passende Plads hertil findes, kan Mini-